

Ured Glavnog tužioca
Broj: T03 0 KTP 0116248 24
Tuzla, 19.07.2024. godine

V.D. Glavnog kantonalnog tužioca Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona Alidžanović Vedran, na temelju člana 231. stav. 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: „ZKP FBiH“) i Tačke 9. Obaveznog uputstva Glavnog tužioca Federalnog tužilaštva FBiH o postupku rješavanja pritužbi na naredbe o neprovođenju istrage, naredbe o obustavi istrage, kao i pritužbi zbog neefikasnog rada tužilaca u krivičnim predmetima broj A-30/22 od 27.01.2022. godine, odlučujući po pritužbi oštećenog Fatmira Alispahića, zastupan po punomoćniku Mirnesu Ajanoviću, advokatu iz Tuzle, podnesene protiv Naredbe o obustavi istrage broj: T03 0 KT 0116248 24 od 15.05.2024. godine (u daljem tekstu: „**Naredba**“), donio je sljedeće:

R J E Š E N J E

ODBIJA SE KAO NEUTEMELJENA pritužba Alispahić Fatmira, zastupanog po punomoćniku Ajanović Mirnesu, advokatu iz Tuzle, podnesena protiv **Naredbe** ovog tužilaštva broj: **T03 0 KT 0116248 24** od 15.05.2024. godine, kojom je odlučeno **da se obustavlja istraga** protiv osumnjičenih Jašić Denisa i Jašić Amera zbog krivičnog djela – Ugrožavanje sigurnosti – iz člana 183. stav 1. Krivičnog zakona F BiH, u vezi sa članom 31. istog Zakona *jer nema dovoljno dokaza da su osumnjičeni počinili krivično djelo.*

R a z l o z i :

Naredbom ovog tužilaštva, na temelju člana 231. stav 3. ZKP-a FBiH, odlučeno je kao u dipoziciji ovog rješenja.

Protiv predhodne Naredbe, u ostavljenom roku, pritužbu je podnio oštećeni Alispahić Fatmir, po punomoćniku Ajanović Mirnesu, advokatu iz Tuzle koji je pravovremeno podnio pritužbu, i kojom je osporio pravilnost i zakonitost kod odlučivanja u istoj, navodeći da prema odluci tužilaštva osumnjičeni su stali ispred oštećenog, ali da nisu izašli iz vozila, pa punomoćnik postavlja pitanje da li nasilno preprečavanje puta, uz prethodno čekanje da oštećeni Alispahić dođe do pješačkog prelaza, ne predstavlja krivično djelo? Nadalje punomoćnik ističe da je oštećeni posut tečnošću, uz prethodno učinjene radnje, i što je po mišljenju istog nasilničko ponašanje od strane lica iz vozila, te činjenica da je vozač otvorio vrata vozila i tako mogao uputiti prijetnju oštećenom Alispahiću, gdje opet tvrdi da je riječ o činu nasilničkog ponašanja sa umišljajem, gdje su prilikom ove radnje navodno Alispahiću upućene ozbiljne prijetnje.

Takođe se ističe da se u predmetnoj odluci ne navodi da li je od strane postupajućeg tužioca provedena istraga ko se tačno nalazio u vozilu, ko je vlasnik vozila, kao i da se ne pridaje povjerenje iskazu oštećenog koji je u prostorijama MUP-a TK-a osumnjičene prepoznao kao lica koja su ga napala, pa insistiranje tužioca na stavu da nije bilo drugog očevidca događaja, po sudskoj i tužilačkoj praksi nije obaveza, ako postoje drugi dokazi koji ukazuju na osnovanu sumnju u počinjenje krivičnog djela, te je tužilac morao utvrditi ko je

upravljao vozilom i ko se nalazio na mjestu suvozača. Dalje se navodi da je tužilac morao obavijestiti oštećenog da li se radi o licu/licima koja su povratnici u činjenju krivičnih djela, te ukazuje da je isti bio u obavezi otvoriti istragu u odnosu na navedena lica za počinjeno krivično djelo iz člana 362. KZ F BiH, jer radnje učinjene od strane osumnjičenih pripadaju ovom krivičnom djelu.

Takođe je punomoćnik, a nakon što je od strane Tužilaštva dobio video snimak predmetnog događaja, detaljno u svojoj pritužbi obrazložio tok samog video snimka, koji je u trajanju cca 30 sekundi, između ostalog tvrdeći da se na istom vidi da vozilo osumnjičenih se malo kreće unazad, gdje postoji mogućnost učinjenja krivičnog djela nanošenja tjelesnih ozljeda u pokušaju, ili nekog drugog djela u pokušaju, a da pokušaj nije niti izvršen, gdje postoji sumnja pokretanja vozila unazad u cilju povrijeđivanja oštećenog, i da je vozač odustao od te radnje, a što ga opet ne oslobađa od odgovornosti u slučaju dokazivanja umišljaja i namjere izvršenja krivičnog djela, pa se u skladu sa svim naprijed navedenim, navodi da izvršeni napad podliježe krivičnom djelu iz člana 362. KZ F BiH, pa se traži postupanje tužilaštva u cilju provođenja istrage i procesuiranja odgovornih lica.

Izjašnjavajući se pismeno na navode, tvrdnje i zaključke iznesene u prethodnoj pritužbi, postupajući tužilac je u cijelosti ostao kod navoda, tvrdnji i zaključaka iznesenih u Naredbi, navodeći, između ostalog, da radnje osumnjičenih ne predstavljaju učinjenje krivičnog djela iz člana 362. KZ F BiH, te imaju karakter remećenja javnog reda i mira, i nisu nasilničke u toj mjeri, jer osobe nisu napuštale vozilo, nisu ga pomjerale, pa iste predstavljaju prekršajno djelo, te takođe za učinjenje djela iz člana 362. KZ F BiH je potrebno da isto nije motivisano, gdje je oštećeni osoba koja je po svojoj profesiji novinar, i koji u svojim objavama koristi drzak i neprimjeren narativ, pa u skladu s tim, postoji mogućnost da je oštećeni već ranije svojim objavama izazvao osobe u vozilu ili prilikom prilaska vozilu, obzirom da ne postoji objektivni dokaz o verbalnom razgovoru između učesnika događaja, a navodi punomoćnika u pogledu ko je vlasnik vozila su takođe neosnovani, jer nije sporno da su se u vozilu BMW nalazili Jašić Denis i Jašić Amer, što je utvrđeno i prepoznavanjem od strane oštećenog i iskaza svjedoka Pirić Narcisa, kao i navodi da je vozač vožnjom unazad pokušao da tjelesno ozlijedi oštećenog, što se je moglo utvrditi vještačenjem vozila, ali je vozač odustao od te radnje, gdje su i ti navodi neosnovani, a tužilac donosi odluku na osnovu stanja u spisu, a u ovom predmetu je sporno da li su osumnjičeni prijetili oštećenom.

Prije svega, analizom navoda u pritužbi, zaključuje se da u istoj, se uglavnom ponavljaju dijelovi navoda iz krivične prijave i iskaza podnosioca pritužbe, kao svjedoka, ne iznose se primjedbe na tužilačku odluku u njenom relevantnom i ključnom dijelu, nego podnositelj pritužbe u suštini iznosi svoje nezadovoljstvo, citirajući i opisujući video snimak, te navodeći da tužilaštvo nije provelo potpunu i pravilnu istragu. Dakle, u istoj se ne iznose nove činjenice i dokazi, osim onih koji su već detaljno analizirani od strane postupajućeg tužioca, a koje bi dovele do drugačije tužilačke odluke u konkretnom slučaju.

Naime, postupajući tužilac je, nakon sveobuhvatne nalize stanja u spisu, cijeneći svaki navod u istom, pojedinačno i u međusobnoj vezi, a posebno sadržaj pribavljenog video snimka, pravilno zaključio da, u konkretnom slučaju, cijeneći utvrđeno činjenično stanje, nema dovoljno dokaza da su osumnjičeni počinili krivično djelo Ugrožavanje sigurnosti iz člana 183. stav 1. KZ F BiH, u vezi sa članom 31. istog Zakona, iz kojeg razloga je i odlučeno da se obustavlja istraga protiv osumnjičenih lica.

Suprotno navodima pritužbe, prijetnje koje su, prema navodima podnosioca pritužbe, uputili osumnjičeni, ne predstavljaju **ozbiljne prijetnje** u smislu inkriminacije ponašanja osumnjičenih. Naime, da bi se u radnjama osumnjičenog ostvarilo obilježja krivičnog djela **Ugrožavanje sigurnosti iz članka 183. stava 1. Krivičnog zakona FBiH**, neophodno je da su upućene prijetnje konkretne, da se prijetnjama stavlja u izgled oštećenom da će se napasti na njegov život ili tijelo, odnosno da je kod oštećenog izazvan opravdan strah da će osumnjičeni svoje prijetnje u stvarnosti i ostvariti. Prijetnja kod ovog krivičnog djela mora imati kvalificirani oblik, **mora se raditi o ozbiljnoj prijetnji** koja se odnosi na napad na život ili tijelo odnosno na lišavanje života ili povredu tjelesnog integriteta, što je u konkretnom slučaju izostalo.

Iz stanja spisa, odnosno iskaza podnosioca pritužbe, pa i same pritužbe, ne proizilazi da su osumnjičeni uputili **ozbiljne konkretizovane prijetnje**. Naime, riječi, a kako to u svom iskazu navodi podnositelj pritužbe, da su istom upućene konkretne prilike “Jesi li ti Fatmir Alispahić, šta ti imaš protiv Bošnjaka....jebem ti mater, treba te ubiti, p....ti matrina” ne upućuju na zaključak da su osumnjičeni zaista i imali stvarnu namjeru da ugroze njegovu sigurnost, odnosno njegov život ili tjelesni integritet. Takođe, navodi podnosioca pritužbe, koji je u svom iskazu naveo da je čuo da je neko iz vozila povikao “gazi ga”, nisu ničim potvrđeni, odnosno iz sadržaja video zapisa se ne može zaključiti da su osumnjičeni, pa i sve da je neko od njih to rekao, imali namjeru i realizovati takvu prijetnju, odnosno da je postojala manifestacija njihove volje u smislu napada na njegov život ili tijelo, dakle, to ne znači da su osumnjičeni imali namjeru ugroziti njegovu sigurnost, jer njihova takva namjera ne proizilazi iz sadržaja video snimka, pa je postupajući tužitelj i donio pravilnu odluku da se obustavi istraga protiv osumnjičenih, jer nema dovoljno dokaza da su osumnjičeni počinili krivično djelo - Ugrožavanje sigurnosti - iz člana 183. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine.

U pritužbi se dalje navodi da su u konkretnom slučaju ostvarena obilježja krivičnog djela – Nasilničko ponašanje - iz člana 362. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine i da ovo tužilaštvo treba otvoriti istragu po ovom osnovu. Prije svega potrebno je istaći da tužilac nije vezan pravnom kvalifikacijom podnosioca, kvalifikaciju krivičnog djela tužilac utvrđuje naspram postojećih činjenica, tj. dokaza, pa ukoliko tokom istrage se utvrdi da postoje elementi bilo kojeg krivičnog djela, a ne samo prijavljenog, svakako da će istragu voditi u tom smjeru. Dakle, da je na bazi prikupljenih dokaza, postupajući tužilac utvrdio da se u radnjama osumnjičenih osoba stiču obilježja krivičnog djela – Nasilničko ponašanje - iz člana 362. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine ili pak bilo kojeg drugog krivičnog djela, svakako da bi pokrenuo istragu i za to krivično djelo.

Analizom dokaza, a cijeneći i sadržaj video zapisa, nije sporno da je jedan od osumnjičenih, sa mjesta suvozača, kroz otvoren prozor vozila, poprskao neku tečnost u pravcu oštećenog i da nije sporno da je vozač, a kada je oštećeni prošao iza vozila, otvorio vrata nešto govorio dok se oštećeni kretao. Dakle, nije sporno da se ovakvo ponašanje (polijevanje vodom ili nekom drugom tečnošću), može okvalifikovati kao drsko ponašanje prema oštećenom. Međutim, da bi takvo ponašanje imalo obilježja krivičnog djela, a ne prekršaja, mora prouzrokovati u većoj mjeri remećenje javnog reda i mira, da je, dakle, time prouzrokovano **znatno uznemirenje i strah kod građana**, da se radi o takvom ponašanju koje ima veći stepen opasnosti od prekršaja i koje, kao takvo, zahtijeva primjenu krivičnopravne prinude. Naime, svako nedozvoljeno ponašanje na javnom mjestu, ne zahtijeva nužno primjenu krivičnopravne prinude, jer u tom slučaju takva ponašanja nikada nebi imala

obilježja prekršaja shodno Zakonu o javnom redu i miru. Razlikovanje prekršaja od krivičnog djela jeste upravo **intenzitet izraženog nasilja, mora se raditi o teškom vrijeđanju** (teži oblik na čast i ugled), **grubom zlostavljanju** (izazivanje pihičkih ili fizičkih bolova), **vršenju nasilja** (upotreba nekog oblika sile), što iz provedenih dokaza, u konkretnom slučaju, nije utvrđeno. Nesporno je da se radi o nedopustivom ponašanju osumnjičenih prema oštećenom, ali takvo ponašanje ne zahtijeva nužno primjenu krivičnopravne represije.

Dakle, da bi krivično djelo postojalo, a dosljedno tome i krivični progon, potreban je određeni kvalitet ljudske radnje koji se ogleda u povišenom intenzitetu ugrožavanja zaštićenog dobra. Ukoliko taj uslov nije ispunjen, zaštita se može potražiti u drugim granama prava, i u primjeni drugih, a ne krivičnih pravila procedure i takve prinude.

Drugim riječima, krivični procesni zakon Federacije BiH postavio je značajna ograničenja organima krivičnog progona, tako što im je uskratio nadležnost za ona ponašanja koja ne dosežu kvalifikovani intenzitet opasnosti za prava i druge društvene vrijednosti. To znači da tužilaštvo ne može svojom nadležnošću supstituisati sve redovne organe i mehanizme pravne zaštite, a ovo upravo zbog toga što zakon nije predvidio nadležnost tužilaštva u svim slučajevima neregularnosti i postupanja suprotno propisima, a to opet znači da, upravo obrnuto, najveći dio predmeta kršenja zakona i drugih opštih akata u demokratskim društvima ostaje izvan domašaja tijela krivičnog progona. Nesumnjivo je, pri tome, da odredbe materijalnog krivičnog prava štite i određene odnose zasnovane na drugim granama prava, ali, nesumnjivo je, jednako tako, da se zaštita tih odnosa efikasno ostvaruje i u drugim granama prava, a mimo krivičnog prava. Za sve te slučajeve u okviru pravnog sistema BIH predviđeni su drugi vidovi i oblici pravne zaštite.

U takvim slučajevima pravni sistem predviđa druge oblike zaštite od nedozvoljenih ponašanja u okviru sistema, između ostalog, putem nadležnog suda za prekršaje.

Princip ograničenja krivičnopravne prinude u svojoj biti znači da se ostvaruje samo pod uslovom da se zaštita ne može ostvariti drugim nerepresivnim sredstvima predviđenim u drugim granama prava, što znači da ozbiljnost povrede ili ugrožavanja zaštićenih vrijednosti mora biti takve jačine da legitimira primjenu krivičnopravne represije, odnosno da je stepen povrede prešao pretpostavljenu liniju ispod koje krivično pravo ne djeluje, jer se radi o principu da je krivično pravo posljednje sredstvo u suzbijanju protivpravnih ponašanja.

Dakle, navedena odredba dozvoljava postupanje tijela krivičnog progona isključivo u slučajevima koje predviđa Zakon o krivičnom postupku FBiH. Tužilaštvo i agencije za provođenje zakona provode istragu samo ukoliko postoje osnovi sumnje da je učinjeno krivično djelo (član 45. stav 1. i 2. u vezi sa članom 231. stav 1. ZKP FBiH).

Polazeći od prethodno iznesenog, odnosno imajući u vidu način učinjenja radnji od strane osumnjičenih lica, iz istih proizilazi da njihove radnje predstavljaju učinjenje prekršaja iz Zakona o javnom redu i miru TK-a, koji je propisan članom 3. istog Zakona, jer iz cjelokupnog stanja spisa je pravilno donesen zaključak da nema dovoljno dokaza da je učinjeno krivično djelo iz člana 183. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ FBiH.

Naime, oštećeni je naveo da je prilikom ovog događaja poliven tečnošću od strane vozača, koja tečnost predstavlja energetska piće „Red Bull“, što punomoćnik oštećenog propušta navesti u svojoj pritužbi, i što je učinio suvozač u vozilu BMW, a ne vozač, po iskazu

oštećenog, te sami navodi da su istom od strane osumnjičenih upućene ozbiljne prijetnje, je samo po sebi teško dokazivo, obzirom na nepostojanje drugih lica koja su mogla svjedočiti samom događaju.

Nadalje, iz video snimka se ne može sa sigurnošću utvrditi da su osumnjičeni čekali na dolazak oštećenog, obzirom da iz istog proizilazi da se cijeli događaj odvio u trajanju od samo nekoliko sekundi, gdje se iz pregledanog snimka može vidjeti da se vozilo, u dijelu pritužbe koji se odnosi na navode o kretanju vozila unazad s namjerom nanošenja tjelesnih ozljeda oštećenom, uopće ne kreće, čime su ovi navodi iz pritužbe očigledno neosnovani.

Dakle, u pritužbi se ne daju ni činjenični ni pravni razlozi kojim bi suštinski bili dovedeni u sumnju razlozi, koji su dati u Naredbi, niti konačan pravni zaključak da u konkretnom slučaju nema dovoljno dokaza da su osumnjičeni počinili krivično djelo iz člana 183. stav 1. u vezi sa članom 31. KZ F BiH.

Slijedom svega prethodno navedenog konačno je ocjenjeno da pritužbom, u biti, i nisu pokrenuta takva pitanja koja imaju takvo relevantno značenje da bi odgovori na ista mogli da dovedu do drugačije odluke u ovome krivičnom predmetu, zbog čega je istu pritužbu valjalo odbiti kao neutemeljenu.

Predhodno izneseni razlozi pravdaju odluku iz dispozicije ovoga rješenja

Pravna pouka:

Podnositelj pritužbe, na temelju člana 9. Zakona o Federalnom tužilaštvu FBiH može, u roku od 30 dana od dana prijema ovog Rješenja, se pismeno obratiti Federalnom tužilaštvu FBiH radi preispitivanja da li je u konkretnom predmetu pravilno primijenjen ***Krivični zakon FBiH***.

**V.D.Glavnog kantonalnog tužioca:
Alidžanović Vedran**